

Friedrich Wilhelm Weber,
 Dektritilio, ĉapitro 7, En trankvila nokto

tradukita de Manfredo Ratislavo

1 Sur la kort' de Bodinktorp' la⁸
 rikolt-festo malbruiĝis;
 la hal-domo kaj la staloj
 ennebule vualiĝis.

2 Vualiĝis la tempioj
 de l' dormantoj med-ebriaj,
 kiuj sin ensonĝe turnis
 laŭ la sonoj melodiaj.

3 Vualiĝis du okuloj
 larmoplenaj de knabino,
 fermiĝantaj nur malfrue
 post preĝado, je l' noktfino. -

4 Ĉirkaŭ l' korto en mallumo
 jen tri uloj kaŝe iris,
 ĉu por fari fian krimon,
 ĉu observi ĝin deziris?

5 Iu ĉe l' arbaro vagis
 tra eriko kaj genisto
 - kiom koleregis tiu -
 kiel en la nokt' ŝtelisto.

6 Al fagŝelo sian vangon,
 la ardantan, li alpremis,
 ĉe deklivo teren glitis,
 kiel vunda besto ĝemis.

7 Iu de la stoplokampo
 glitis ombre en malhelo
 ĝis la kort-baril' kaj staloj,
 kiel nokte la mustelo.

...

---

⁸aŭ:

Sur la korto malbruiĝis
 de l' rikolta fest' turbulo;
 la hal-domo kaj la staloj
 vualiĝis en nebulo.

8 Kaj rapide suprengrimpis
li la trunkon de betulo,
enbranĉare de la vento
sin luligis tiu ulo. -

9 Iu tra la fraksenaro,
kiel nokte la ŝtelistoj,
iris al la loko, kie
kuŝis domoj de servistoj.

10 Li sin kaŭris ĉe la domo
de l' sinjor' en la silento;
tiam raslis io tie
kiel kano en la vento.

11 Poste, kvazaŭ tretus iu
jen sur plankon, knaris io;
poste ardo - kaj de l' kato,
de l' sovaĝa, raŭka krio.

12 En la hala konstruaĵo
batis io, bruis sono,
kvazaŭ sentus dom-spirito
la minacon de malbono.

13 Sin etendis kaj buliĝis⁹
ruĝaj serpentaĉoj tie,
tra la fendoj, tra la juntoj
sin enigis konvulsie.

14 Jen sovaĝaj ruĝaj flamoj
hastis de la fundamento
supren ĝis la domo-gablo,
kaj jam brulis la tegmento!

15 Ĉirkaŭ vandoj kaj tegmentoj,
de la bazo de la halo,
supren ondis faldoriĉa
fajra vesto, fum-vualo.

...

---

⁹aŭ:

Estis ja spiritoj fiaj,
kiuj sible sin etendis,
en la juntojn, en la fendojn
ruĝajn serpentaĉojn sendis.

16 Servistino de la grafo
el la domo elkuregis,
la pordegon de l' garbejo
ambaŭmane ŝi bategis.

17 „Helpu! Savu Hildegundon!
Kuŝas svene, senkonscie
sur la plank' la graf', ŝi volas
lin ne lasi sola tie!“¹⁰

18 Sed la akra kri' ne vekis
la dormantojn en la domo;
Nur Ajgino alkuregis,
estis ŝi la sola homo,

19 kiu prenis la sitelon.
Sed subite staris tie
meze sur la kort' Elmaro,
kvazaŭ venis de nenie.

20 Pretersaltis lin la Franko,
veston en la man' tenanta,
de la fajr' ekbruligita,
kaj pri tiu lamentanta.

21 Saltis jam Elmar', la falko
meze en la incendion,
je la kri' de l' servistino,
kaj eĉ ne timante ion.

22 Saltis li en la inferon
fuman kaj flamaran same
haste, kiel elkurinta
estis jena Frank' elflame.

23 En la traboj kaj ĉevronoj
krako, muĝ', obtuza bruoj!
Helpu Di' al la bravulo,
al la forlasita duoj!

...

---

¹⁰ aŭ: ne postlasi tiu tie!“

24 Fum' kaj ardo lin ĉirkaŭis.
 Helpas Di' al kuraĝulo!
 Portis li sur siaj brakoj
 ilin suben tra la brulo¹¹

25 en la korton al tilio.
 Hildegund' lin dankis treme;
 ankaŭ dankis lin la grafo,
 sed kun digno, reteneme.

26 Kaj elkuris jen el sia
 dom' la servistar' plorante.
 Vokis la major': „Ekfalas
 la fronton' balanciĝante!

27 Venu vi al la fojndomo
 kun sitejoj kaj eskalo,
 por estingi tie flamojn;
 ne saveblas plu la halo!

28 Emas vi al la festado,
 nur ne al laboro via;
 sed atendu iom, mi ĝin
 notos en notlibro mia!

29 Altaĵ flamoj ĝisĉielaj!
 Kia ega incendio!
 Ĝin ekblovis la diablo
 certe! Min pardonu Dio!¹² -

30 Venis Gerd', la ĉefservisto,
 el garbej' balanciĝante,
 konfuzite, fiksokule
 en la fajron rigardante.

31 Gerdo, vi mizera ulo,
 la trinkemo vin blindigis,
 kun la kap' en plenigitan
 sitelegon vin faligis!

32 Diris jen Ajgin' plorride:
 „Kara malsekulo mia,
 vi erare iris al la¹²
 akvo en ebrío via!

...

---

¹¹aŭ: ambaŭ suben tra la brulo.

¹²aŭ:

33 Vi ne diru 'Kristo helpu!';
 ĉar vi estas ja kristano
 nur baptita ĝiskolumo;
 estas vi duonpagano!

34 Por kaptado de angiloj
 oni iru al rivero!
 En barel' ne estas iaj
 fiŝoj, sed en la Emero!"¹³

35 Diris la malseka Gerdo:
 „Se mi kaptus vin, serpenton
 glatan havus mi, sed mi ne
 sentas iun tian senton.“ -

36 Izenhardo, la majoro,
 for la ebriulon ŝiris,
 kaj insulte, akravoĉe
 al gapantoj ion diris.

37 Rab', la maljunul', por helpi
 kun servisto sia venis,
 kaj Dodiko kun Titmaro;
 ĉiu tuj sitelon prenis.

38 Verinhard' barelon portis,
 plenigitan ĝis la rando;
 diris li: „Mi vidos supre,
 vi atentu pri la vando!“ -

39 Jam rompiĝis la haldomo,
 de la fajro detruita;
 lumis la arbaro ruĝe,
 de la brulo lumigita. -

40 Sed la graf' kun la filino
 ĉe l' tili' ankoraŭ sidis,
 nur frustrante kelkaj vortojn
 en la flamojn daŭre vidis.

...

---

iris vi al la malĝusta
 akvo en ebrio via!

¹³La Emero, germane: Emmer, estas rivero, kiu trafluas la distrikton de la Neto, en kiu rolas tiu ĉi rakontaĵo.

41 „Nobla graf’, vin trafis dura
sorto“, diris jen Elmaro,
„venu! Malfermita estas
la dompordo de l’ najbaro.!

42 Sed la maljunul’ respondis:
„Dankon pro bonvolo via!
Sed instalos mi kabanon
ja sur propra grundo mia.“

43 Vokis Gero: „Brava faro
estas, aglon elnestigi,
por lin poste en la propra
domo noble enkaĝigi!

44 Vi jam estas ekkonita!
Mi akuzas vin, fiulo!
Aŭdu, viroj, pro venĝado
li fariĝis bruligulo!“

45 Jen Ajgin’: „Vi mensogulo!
Kalumnii vi ja vere
nur aŭdacas!“ Verinhard’ nur
alrigardis lin kolere.

46 Diris Rab’: „Vi devos ne per
vortoj antaŭ tribunalo
pruvi tion, sed per glavo
en vir-kontraŭ-vir-batalo!“

47 Kolerege alrigardis¹⁴
nun Elmaro Geron, rekte
antaŭ tiu sin starigis -
sin deturnis malrespekte.

48 Kun respekto li sin klinis
antaŭ l’ graf’ kaj la filino,
lace iris for; ne estis
respondita lia klino.

...

---

¹⁴aŭ:

Kolerege ekatakis
jen Elmaro Geron, rekte
antaŭ tiu haltis kaj sin
turnis de li malrespekte.

Traduko de la Germana poemo "Dreizehnlinden, Kapitel 7, In stiller Nacht " de FRIEDRICH WILHELM WEBER (Frederiko Vilhelmo Vebero, *1813-12-25 – †1894-04.05) en Esperanton de MANFREDO RATISLAVO (Manfred Retzlaff, Stettiner Str. 16, D-59302 Oelde, Germanio, *1938-11-04).

Arg-428-843 (2007-12-27 19:04:25)